



תת"ע 6155/08/20 - איהאב גועבה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6155-08-20 מדינת ישראל נ' גועבה
תיק חיצוני: 41211015049

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	איהאב גועבה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.9.2020.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של שימוש ברכב שניתנה עליו הודעת אי שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 24.5.2020.

הדין בעניינו של הנאשם נקבע ליום 8.9.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 4 חודשים תוך הפעלת עונש פסילה על תנאי של 3 חודשים שהוטלה עליו בתיק 5715-04-18 בבית המשפט בחדרה באופן חופף, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי נודע לו אודות פסק הדין כשלחה לו הודעת דרישה לתשלום הקנס באמצעות הדואר בתאריך 20.10.20 ומשכך הבקשה הנוכחית הוגשה במועד זה.

לטענת המבקש, ביום הדיון שנקבע בעניינו עת שנסע לכיוון בית המשפט מביתו שבשועפט בצפון ירושלים, נעצר במחסום משטרה בכביש בגין וקיבל הוראה מהשוטרים שהיו במקום לשוב לביתו, זאת לאחר שהוסבר לו כי הכול סגור עקב הסגר שהוטל בשל מצב החירום, כי אסור לו לנוע בכבישים ולכן שב לביתו.

המבקש טען כי ניסיונותיו ליצור קשר עם יחידות התביעות, על מנת להודיעם כי אינו יכול להגיע בשל חסימת היציאה מהשכונה באותו היום, עלו בתוהו.

המבקש הוסיף כי יש בידיו להוכיח את חפותו.



טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש קיבל זימון כדין וכי הוא אינו מכחיש זאת. לטענתה, טענתו של המבקש לפיה היה מנוע להגיע לבית המשפט עקב נגיף הקורונה אינה נתמכת במסמך או אישור.

לטענת המשיבה, המבקש לא התייצב לדיון מסיבה השמורה עמו, לא הצביע על נסיבות בהן לא התייצב לדיון מסיבות שאינן תלויות בו ולא קיבל את אישור בית המשפט להיעדר מהדיון.

דיון והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

ההזמנה לדיון נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והמבקש לא כפר בכך בבקשתו.

משכך אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי ידע על מועד הדיון שנקבע בעניינו.

טענתו של המבקש לפיה נעצר במחסום משטרה וקיבל הוראה מהשוטרים במקום לשוב לביתו בשל סגר שהוטל עקב מגפת הקורונה, אומנם נתמכת בתצהירו של המבקש אולם, היא נטענה בעלמא ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה, לרבות הוכחתו של איסור היציאה ביום הדיון.

יודגש כי כלל הדיונים באותו יום התקיימו כסדרם ועל פי תקנות שעת החירום ניתן היה לצאת לצורך התייצבות להליך משפטי.

המבקש לא הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון, לא פרט מהן הפעולות בהן נקט על מנת להודיע לבית המשפט כי הוא אינו יכול להתייצב לדיון, לא נימק מדוע לא פנה לבית המשפט בהזדמנות הראשונה על מנת להסביר את אי התייצבותו בדיון ואף לא טרח לברר מה קרה בבית המשפט בסמוך למועד הדיון.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין



גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

לפיכך, אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

שיהוי בהגשת הבקשה

מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי של כחודשיים וחצי מיום הדיון עליו ידע הנאשם וזאת ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"א, 30 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.